

Nº 10

20. august 1949

49. årgang

ER TOPPEN NÅET?

I de sidste måneder er der på det økonomiske livs område forekommet begivenheder, som tyder på, at der med hensyn til prisudviklingen er ved at ske en ændring. Den stadig stigning i priserne, der tog sin begyndelse ved krigens udbrud i september 1939, synes endelig at være kulmineret i henhold til det af Statistisk Departement for kort tid siden offentliggjorte pristal.

Af alle lønmodtagere er dette budskab modtaget med tilfredshed, thi selv om lønningerne for manges vedkommende bliver reguleret efter pristallet, har det været en stadig kilde til utilfredshed, at lønreguleringen altid var bagefter prisstigningen, hvortil kom, at formen for pristallets udregning ikke blev anset for at være ufejlbarlig, men blev betragtet som lidende af visse svagheder.

Det må dog i den forbindelse ikke glemmes, at der i vort land er ført en socialøkonomisk politik, som i nogen grad har forhindret en utæmmet prisudvikling med alle dens uhyggelige følger for den jævne befolkning.

Det tjener Dansk Folkestyre og dets ledende mænd til ære, at der i de 10 sidste bevægede år i almindelighed er ført en politik, der, så vidt det har været muligt under de herskende forhold, er gået ud på at prisbinde livsnødvendige varer til gavn for forbrugerne.

Når engang tingene kommer på afstand og derved bliver mere afklarede, skal besættelsens og efterkrigstidens økonomiske historie skrives, og da er der ingen tvivl om, at den gerning,

folkestyrets mænd øvede i den nævnte tids hektiske malstrøm, vil blive anerkendt som havende været af uvurderlig betydning for det arbejdende folk.

Spørgsmålet er nu, om en virkelig prisstabilisering er indtrådt, således at det nuværende prisniveau med eventuelle små svingninger vil holde sig i tiden fremover, eller vi vil se et mærkbart prisfald indenfor en overskuelig tid.

På et så vigtigt område som huslejen må man håbe på en nedadgående linie, thi for øjeblikket er denne udgift alt for tyngende for den ungdom, som i overensstemmelse med den menneskelige natur ønsker at gifte sig og stifte hjem. Det er at håbe, at der under en eller anden form findes en løsning af dette problem, thi for den unge tjenestemand er det i dag uoverkommeligt at betale den leje, der forlanges for selv en ganske jævn og almindelig lejlighed.

I henhold til det i tjenestemandsløven nedlagte omhandlende reguleringstillægsordningen, skal tjenestemændene fra den 1. oktober d. å. afgive en portion reguleringstillæg, idet pristallet er faldet med 3 points fra 310 i januar til 307 i juli måned. Ifølge ordlyden i loven skal der altså ske en regulering, og hvis ikke andre begivenheder havde spillet ind, måtte tjenestemændene have bøjet sig herfor ud fra den betragtning, at lov er lov, og lov skal holdes.

Imidlertid — som forøvrigt kendt gennem dagspressen — er der sket det, at arbejderne i det private erhverv ifølge en aftale mellem De

samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverfor-
eningen ikke vil få deres lønninger reguleret,
før pristallet er faldet fulde 6 points, og da
tjenestemændenes lønninger derved ville blive
forrykket i forhold til de private arbejdere, har
der rejst sig røster for, at tjenestemændenes
lønninger også skulle være uberørt af pristals-
faldet. Finansminister H. C. Hansen har også
givet udtryk for den opfattelse, at der bør fin-
des en ordning, som de politiske partier kan
samles om, og hvorefter tjenestemændene vil
blive behandlet på lige fod med arbejderne. Vi
erindrer i den forbindelse om det midlertidige
løntillæg, der udbetales i dag, og hvis frem-
komst skyldes, at arbejdere og tjenestemænd i
foråret 1948 var forskelligt stillet i lønmæssig
henseende, og det ville rent logisk være forkert
at vende tilbage til denne forskelsbehandling
igen.

Ud herfra vil vi også tro, at der kan findes
en form for spørgsmålets løsning, thi blandt
samtlige tjenestemænd hersker enighed om, at
der i dagliglivet ikke endnu mærkes noget til
prisfald af betydning.

Om fremtiden er det svært at spå, og for
Danmarks vedkommende med sin store uden-
rigshandel spiller mange faktorer ind, når den
økonomiske udvikling skal forudsiges, men vi
tror at være i overensstemmelse med alle dan-
ske tjenestemænd, når vi udtaler håbet om, at
en prisstabilisering nu er indtruffet og toppen
med hensyn til prisstigninger er passeret.

Detailpristallet juli 1949.

Detailpristallet med priserne i juli 1914 som
basis er for juli 1949 beregnet til 307 og er herefter
faldet med 3 points i forhold til april 1949. An-
vender man priserne i 1935 som basis, bliver pris-
tallet 179 i juli 1949, et fald på 2 points.

I følgende oversigt er anført udgifterne i det
husholdningsbudget, der som omtalt i Statistiske

Udgifternes fordeling på budgettets hovedgrupper.

	Juli 1949 kr.	April 1949 kr.	Jan. 1949 kr.	Okt. 1948 kr.	Juli 1948 kr.
Fødevarer	2 046	2 045	2 057	2 050	2 060
Klæder, fodtøj, vask	549	550	554	538	534
Bolig	616	616	616	582	582
Brændsel, belysning	402	379	380	379	375
Skatter, kontingen- ter o. l.	805	878	872	872	875
Andre udgifter	1 005	1 008	990	988	986
Ialt	5 423	5 476	5 469	5 409	5 412

Efterretninger 1942, nr. 33 og 1948, nr. 21 danner
grundlaget for beregningen af detailpristallet. Tal-
lene for de fire foregående kvartaler er tilføjet til
sammenligning.

Den samlede udgift i budgettet er fra april 1949
til juli 1949 faldet med 53 kr., nemlig fra 5 476
kr. til 5 423 kr.

Hvad angår forskydningerne inden for budget-
tets enkelte hovedgrupper, fremgår det af oversig-
ten, at udgiften til fødevarer praktisk taget er
uændret siden april. Der har imidlertid inden for
fødevaregruppen fundet enkelte ret betydelige ænd-
ringer sted. Således er udgiften til smør og mar-
garine som følge af nedgangen i smør- og marga-
rinepriserne faldet med 15 kr., medens udgiften til
mælk og fløde udviser en samlet stigning på 13
kr. som et resultat af stigningen i priserne på sød-
mælk og kaffebløde og et fald i prisen på eksport-
fløde. Udgiften til fisk er steget med knap 5 kr.;
stigningen skyldes højere priser på sild og rød-
spætter, som kun delvis er blevet udlignet af en
lavere pris på torsk. Den samlede udgift til føde-
varer er for juli 1949, ligesom det har været til-
fældet ved pristalsberegningerne fra og med okto-
ber 1946, reduceret med værdien af de rabatkort
for smør og margarine, der opnås af den gennem-
snitsfamilie med 1,84 børn, hvis budget danner
grundlag for pristalsberegningen. For juli 1949 ud-
gør værdien af rabatkortene 47,84 kr. ligesom i
april, jfr. handelsministerets bekendtgørelse af 1.
juli 1949 vedrørende smørrabatkort.

Udgiften til klæder, fodtøj og vask viser en
samlet nedgang på 1 kr. som følge af en nedgang i
udgiften til beklædning på 2 kr. og en stigning i
udgiften til vask på 1 kr. Udgiften til klæder er
for juli 1949 ligesom ved beregningerne siden april
1946 reduceret med 36,80 kr., som udgør værdien
for eet år af de tekstilrabatkort, der tildeles den
ovenfor omtalte gennemsnitsfamilie, jfr. handels-
ministeriets bekendtgørelse af 30. juni 1949 om
tillæg til bekendtgørelse af 19. maj 1949 angående
tekstilrabatkort. Den samlede virkning på pristal-
let af smør- og tekstilrabatkortene er en sænkning
af 1914-pristallet med 4,8 points og af 1935-pris-
tallet med 2,8 points.

Boligudgiften, der kun revideres een gang år-
ligt, nemlig på grundlag af huslejetællingen i no-
vember, er uforandret.

Udgiften til brændsel og belysning viser en
stigning på 23 kr., der fremkommer som netto-
virkningen af en stigning i udgiften til koks på
35 kr. som følge af forhøjelsen af koksprisen og en
nedgang i udgifterne til kul og tørv på 10 kr., der
i det væsentlige skyldes lavere pris på tørv, samt
en nedgang i udgiften til gas på 2 kr.

HOVEDBESTYRELSESMØDE

den 2. og 3. august 1949.

Alle til stede.

Punkt 1. Forhandlingsprotokollen.

Forhandlingsprotokollen for hovedbestyrelsesmødet den 2. og 3. juni d. å. oplæstes og godkendtes.

Punkt 2. Formandens beretning.

I perioden inden sidste kongres blev behandlet en sag angående en lokomotivfører, der var ansøger til en af de ledige stillinger som lyn-togslokomotivfører. Vedkommende fik på sin ansøgning anført, at han for at blive erklæret for egnet måtte fremskaffe en lægeerklæring fra en nervespecialist. Denne forlangte 75 kr. for undersøgelsen og attesten, og lokomotivføreren anmodede statsbanerne om betaling af dette beløb, hvilket blev nægtet, hvorefter sygekassen ansøgte om hjælp til betaling af regningen, hvilket også blev afslået. Vi har ved skrivelse til generaldirektoratet henstillet, at beløbet refunderes den pågældende, og har herunder henvist til bestemmelsen i ordre A, ifølge hvilken lægeattester til dette formål skal betales af statsbanerne. Generaldirektoratet har meddelt, at man efter omstændighederne i det foreliggende tilfælde har foranlediget, at der refunderes lokomotivføreren det omtalte beløb.

Helgoland lokomotivførerafdeling har anmodet om, at 2 lokomotivførere, der beskæftiges ved instruktørvirksomhed, får honoraret for denne virksomhed forhøjet fra 3 kr. pr. dag til 9 kr. Afdelingen motiverer anmodningen med, at da det først nævnte beløb må betragtes som erstatning for kørepenge, og disse er betydeligt forhøjet siden honorarets fastsættelse, bør dette også forhøjes. Vi har meddelt afdelingen, at vi er opmærksomme overfor dette spørgsmål, og har berørt det tidligere i generaldirektoratet, men det er ikke rigtigt, når afdelingen anfører, at de nævnte lokomotivførere får udbetalt 3 kr. pr. dag til dækning af tab af kørepenge. Det omtalte beløb er instruktørhonorar og kan ikke betragtes som erstatning for kørepenge.

En lokomotivfører i Fredericia, der var udstationeret til Odense og Faaborg for at indøve personalet i motorvognene, havde beregnet sig udkommandogodtgørelse som instruktør, men 2. Distrikt tilbagesendte regningen med den moti-

vering, at han kun tilkom udkommando for 11. lønningsklasse. Afdelingen anmodede hovedbestyrelsen om at undersøge spørgsmålet. Vi tilskrev 2. Distrikt om, at der måtte blive udbetalt lokomotivføreren udkommando for 7. lønningsklasse, da han havde været instruktør. Distriktet ville ikke give foreningen medhold. Senere fik vi underretning om, at lokomotivføreren havde oppebåret et honorar af 3 kr. pr. dag for sin instruktørvirksomhed, og han kunne som følge deraf ikke tilkomme udstationeringsgodtgørelse for højere lønningsklasse, end den han tilhører.

En lokomotivfører har anmodet om foreningens støtte til, at lønnen, som udbetales gennem en bank, kommer til udbetaling 2 à 3 dage før den første. Vi har meddelt vedkommende, at dette spørgsmål må ordnes lokalt.

Nogle lokomotivfyrbøderafdelinger har beklaget sig over, at indsendt regning for udført funktion ikke er kommet til udbetaling. Vi har i den anledning skrevet om sagerne, og har fra distriktet modtaget svar, som går ud på, at flere af regningerne har indeholdt uforholdsmæssigt mange perioder i egen stilling. Sagen er tilsendt COI, der har fremsat ønske om at få det forelagt for finansministeren. Svar herpå foreligger endnu ikke.

I anledning af at der afholdtes lokomotivfyrbøderkursus på samme tid i København og Aarhus, har vi overfor generaldirektoratet anmodet om, at der dispenseres fra reglerne i ordre A omhandlende tjenesteanciennitet, således at man fra begge holdene, der for de sidst afholdte kursus vedkommende tilsammen udgjorde 45 mand, udtager de 23 ældste og indplacerer dem i forfremmelsesrækken efter den opnåede eksamenskarakter, og at de 22 yngste derefter placeres i rækkefølge efter eksamensresultatet. Generaldirektoratet har imødekommet det fremsatte ønske.

Vi har til 2. Distrikt fremsendt en skrivelse, hvori vi beklager, at distriktet har antaget en ekstrahåndværker ved henholdsvis Aabenraa og Odense maskindepoter til lokomotivfyrbødertjeneste, uågtet der til begge byer fandtes ansøgere af lokomotivfyrbødere, og foreningen ved en mundtlig drøftelse har fået tilsagn om, at dispositioner af denne art ikke skulle forekomme. Distriktet har herpå svaret, at der til Aabenraa kun var 1 ansøger, men pågældende har også søgt forflyttelse til Fredericia, hvor han har

familien boende. Distriktet konkluderer sin skrivelse i, at det iøvrigt er enig med foreningen og bemærker, at der ikke i længere tid er antaget nye ekstrahåndværkere til kørsel, men enkelte er genantaget efter endt militærtjeneste, navnlig når pågældende er aspirantemne.

Der er behandlet en anciennitetssag angående en lokomotivfyrbøder, der, medens han var aspirant, havde flere sygeperioder. Han har været aspirant fra 17. februar 1941, blev afskediget den 5. oktober 1944, genantaget den 18. august 1946, afskediget igen den 31. august 1948, genantaget den 1. januar 1949 og blev ansat som lokomotivfyrbøder den 1. juni 1949. Vedkommende får anciennitet fra 1. oktober 1946.

En lokomotivfyrbøder, som har været kørende håndværker fra april 1941, blev aspirant 14. marts 1943, tog sin afsked i september s. å., fordi han følte sig usikker, da han havde deltaget i folkestrejken august 1943. Vedkommende begyndte igen som ekstrahåndværker i august 1945 og blev ansat som aspirant den 1. maj 1947. Han anmoder nu hovedbestyrelsen om hjælp til forbedring af sin anciennitet. Under hensyn til at ingen, der står udenfor DSB, kan samle anciennitet, kunne hovedbestyrelsen ikke tiltræde, at vedkommende fik forbedret sin anciennitet.

Vi har behandlet en sag angående en lokomotivfører, der den 14. maj d. å. blev udsendt til et fremmed depot for at forrette tjeneste der, med hjemkomst dagen efter den 15. Det længste fravær i henhold til turene var før den 15. maj 29 timer, men efter køreplansændringen sidstnævnte dato blev længste fravær ændret til 23 timer. Vedkommende, der havde været fraværende fra hjemstedet 28 tim. og 15 min., indsendte regning for udkommando, hvilket distriktet ikke ville anerkende, idet de hævdede, at når pågældende var udrejst den 14., skulle de 29 timer lægges til grund, inden godtgørelse for udkommando kunne beregnes. Vi har ved skrivelse til distriktet peget på, at når den pågældende lokomotivfører kom hjem den 15., skulle 23 timer være gældende, men distriktet fastholdt sin opfattelse og henviste derunder til det i ordre A anførte om ydelse af time- og dagpenge i tilfælde af ændringer af satserne. Vi har taget afgørelsen til efterretning.

Vi har korresponderet med Nyborg lokomotivførerafdeling vedrørende det forhold, om en

lokomotivfører, der er kørelærer, har ret til at stemme sig i tur på sydbanen. Depotet har forsøgt at afholde vedkommende lokomotivfører derfra, idet der på denne bane udelukkende kører tog fremført af små maskiner med depotarbejdere som lokomotivfyrbødere, og man agter ikke at sætte aspiranter til indøvelse på disse maskiner. Vi har meddelt, at den omstændighed, at en mand er kørelærer, berøver ham naturligvis ikke retten til at køre i den tur, han ønsker, men spørgsmålet bliver da, om administrationen ønsker at uddanne aspiranter i den tur, hvori han har stemt sig, og hvis dette ikke ønskes, er der intet at gøre.

Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg har tilskrevet generaldirektoratet med anmodning om, at personalet kan få armbåndsurre i stedet for lommeure i de tilfælde, hvor personalet ønsker dette. Anmodningen er tiltrådt af generaldirektoratet.

Afdelingsingeniør cand. polyt. O. Weberg har i »Vingehjulet« nr. 20 den 25. juli d. å. skrevet en artikel angående 20 nye dieselektriske motorvogne, som DSB har bestilt. Ved at gennemgå målene på planerne viser det sig, at førerrummene kun bliver udvidet med 10 cm. Foreningen har tidligere rejst krav om en udvidelse på 15 cm på de gamle Mo-vogne, da udvidelsesmulighederne ikke var større dengang. Generaldirektoratet er derfor tilskrevet om, at førerrummene på de nye Mo-vogne bliver udvidet med mindst 20—25 cm.

Ved maskindepotet i Esbjerg og statsbanernes filialværksted har der gennem længere tid været foretaget en daglig rangering på ca. 5 timer. Denne tjeneste har været tildelt en lokomotivfører, der på grund af sit svage syn (natteblindhed) bl. a. ikke har kunnet anvendes til almindelig lokomotivtjeneste på strækningen. 2. Distrikt agter at indlægge denne rangertjeneste i fast tur, hvilket bevirker, at nævnte lokomotivfører skal overføres til anden tjeneste, og det er ensbetydende med, at han må søge sin afsked. Foreningen har tilskrevet 2. Distrikt om at bibeholde ovennævnte rangertjeneste udenfor tur. Svar herpå endnu ikke modtaget.

Formandens beretning godkendtes.

Punkt 3. Beretning fra de stående udvalg.

Som omtalt på sidste hovedbestyrelsesmøde havde ejeren af bæverfarmen ved feriehemmet

forlangt vejen udvidet til 7,53 m. Der har nu været afholdt et møde angående sagen, og resultatet blev, at vejen ikke skulle udvides. Ejeren af farmen havde forlangt skiltet, hvor der står »DLF's feriehjem, al uvedkommende færdsel forbudt«, ændret, så der kun kom til at stå »DLF's feriehjem«, da det viser sig, at der er mange, der skal til farmen, som vender om, når de ser skiltet med dets nuværende ordlyd. Ejeren skal endvidere være med til at vedligeholde vejen.

S. Suneson meddelte, at der havde været møde i landsoplysningsudvalget, og at han var blevet valgt som formand.

Punkt 4. Hovedkassererens beretning.

Hovedkassereren gav en regnskabsoversigt for tiden 1. januar—30. juni 1949. Regnskabet viste en saldo på 592 431,85 kr., hvilket er en formuetilbagegang fra sidste kvartal på 51 545,16 kr. Regnskabet toges til efterretning.

Punkt 5. Behandling af foreliggende sager.

I anledning af, at de nye tjenestetidsregler skal træde i kraft til oktober, er hovedbestyrelsen enig om at afholde formandsmøde på feriehjemmet for at orientere afdelingsformændene om, hvilke ændringer der i tjenestetidsudvalget er opnået enighed om.

Nordisk Jernbanemands Union afholder repræsentantskabs- og sekretariatsmøde i Aarhus i dagene 23.—24. august d. å. K. Svendsen blev valgt til at deltage i repræsentantskabsmødet. (E. Greve Petersen deltager som medlem af sekretariatet i begge møder).

Dansk Jernbane Forbund indbyder til jubilæumskongres den 24. oktober d. å. Formanden E. Greve Petersen blev valgt.

Belgisk Statstjenestemandes Forbund indbyder til kongres i Brüssel i dagene 23.—26. september d. å. Hertil valgtes E. Greve Petersen og K. B. Knudsen.

Vi har fra generaldirektoratet modtaget en skrivelse, hvori der henvises til, at tjenstlig brug af tændstikker under betjeningen af motormateriel inkl. S-banemateriel og — når den planlagte indførelse af elektrisk belysning på rangerlokomotiver er gennemført — vil blive stærkt indskrænket, og man må derfor mene, at tændstiktildelingen kan bortfalde for så vidt angår lokomotivpersonale, der udelukkende gør

tjeneste ved sådant materiale. For det øvrige personale vil der næppe kunne træffes nogen holdbar adskillelse mellem personale, der fortrinsvis betjener lokomotiver med elektrisk belysning som norm overalt (og petroleumslys i særtogslanterne), henholdsvis betjener lokomotiver med delvis AGA-belysning. Men da tjenstlig brug af tændstikker gennemsnitlig i alle tilfælde er blevet stærkt reduceret ved indførelsen af elektrisk belysning på førerplads og i håndsignallygter, foreslår man, at tændstikraktionen for de her omhandlede lokomotivførere ansættes til ca. fjerdeparten eller i det højeste halvparten af den i ordre P nu angivne ration for damplokomotivførere. For at formindske arbejdsspildet ved udleveringen, foreslås denne at ske højst 2 gange årligt, f. eks. med 1 pakke (å 10 æsker) i begyndelsen og evt. 1 pakke i midten af kalenderåret til hver af de pågældende. Hovedbestyrelsen var enig i at tiltræde det af generaldirektoratet foreslåede.

En lokomotivfyrbøder har under udførelsen af tjenesten fået højre ben kørt af over knæet. Afdelingen anmoder hovedbestyrelsen om assistance, når der til sin tid skal tages stilling til hans eventuelle anvendelse indenfor DSB. Hovedbestyrelsen var enige om at yde ham al den assistance, der var mulig.

»Arbejdernes Samariterforbund« anmoder om økonomisk støtte. 25 kr. bevilgedes.

ITF, Edo Fimmens Fondet anmoder om økonomisk støtte. 10 pund = ca. 190 kr. bevilgedes.

Padborg lokomotivfyrbøderafdeling anmoder om økonomisk støtte til reparation af radio. Da der aldrig fra foreningens side er ydet støtte til reparation af radio, enedes hovedbestyrelsen om af hensyn til konsekvenserne at afslå anmodningen.

Randers lokomotivfyrbøderafdeling anmoder om økonomisk støtte til indkøb af radio. 50 kr. bevilgedes.

Fra generaldirektoratet er modtaget en skrivelse, hvori forespørges, om foreningen kan tiltræde, at de nuværende 8 bøjler til lagendåserne på maskinerne indskrænkes til 4 bøjler. Tiltrådtes.

Eksamenskommissionen indstiller, at lokomotivets teori bliver dumpefag, og at minimumskarakteren sættes til 3. Som forholdet nu er, koncentrerer eleverne sig mere om maskinlæren og gør ikke meget ved teorien, derfor ønsker man teorien som hovedfag. Da »loko-

motivets teori« har stor betydning for aspiranterne, vil hovedbestyrelsen gå ind for, at det bliver hovedfag, og minimumskaracteren sættes til 4.

Punkt 6. Eventuelt.

Forskellige mindre forespørgsler blev besvaret.

Kan vi undgå arbejdsløshed?

1. runde i kampen for at bedre Danmarks økonomi har vi vundet, fastslår kontorchef Paldam fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i en nylig udkommet pjece med titlen: 2. runde.

Spørgsmålet er nu: kan vi til trods for den økonomiske vejrforandring, der har fundet sted, vinde også 2. runde? Og hvilke foranstaltninger kræves det, at folkets kårne mænd i regering og på rigsdag sætter i værk, for at vi ikke endnu en gang havner i depression og arbejdsløshed?

Med næsten teologisk spidsfindighed har den borgerlige presse i den sidste tid sammenholdt og dissekeret udtalelser af forskellige ministre, der har ytret sig om vor aktuelle økonomiske situation. Til glæde for bladenes læsere har man forsøgt at påvise modsætninger og uoverensstemmelser i disse udtalelser. Det er naturligvis altid en fryd at pusle med den slags ting på bladredaktionerne. Sandheden er imidlertid nok den, at det ikke er muligt at trække virkningerne af de mange og uensartede faktorer, der bestemmer Danmarks økonomiske situation, sammen i et enkelt facit. Billedet af vor økonomiske virkelighed i dag lader sig måske bedst sammenligne med et dansk landskab på en smuk sommerdag. Solen skinner, fuglene synger, himlen er blå o. s. v., men ude i horisonten er der skyer, som kan trække sammen til en tordenbyge, således at man kan få brug for både regntøj og paraply.

Billedet i dag.

Gør man så nøgternt som muligt stillingen op, må man sige, at vi har vundet 1. runde i kampen for Danmarks økonomi, er det resultat, kontorchef Paldam er kommet til i en nylig udsendt pjece, der bærer titlen: »2. runde«. Paldam søger at vise, hvorledes billedet af vor økonomi tegner sig i øjeblikket, men han peger også på, hvilke modforholdsregler, der er nødvendige for at møde de økonomiske vanskeligheder, man skimter i kimgens rand.

Der berettes hidtil om fremgang på næsten alle punkter. Industriproduktionen ligger 30 pct. over

førkrigniveauet, og landbruget rykker med stærke skridt frem til at have genvundet den gamle position. Effektiviteten i vor produktion er stigende. Udenrigsomsætningen sættes i vejret. God høst og Marshall-hjælp har bidraget til at vi på mange områder atter står stærkt. Befolkningen mærker denne stærkere stilling ved, at forsyningsforholdene er væsentligt forbedret. De krigsfødte restriktioner falder på alle kanter. Rationeringsordninger ophæves, og på de områder, hvor rationeringer endnu er nødvendige, får vi mere smør, mere brændsel, mere sukker, mere benzin, mere kaffe, mere te, mere kakao, mere sæbe, men...

Men skyerne viser sig i horisonten. I slutningen af 1948 og i begyndelsen af 1949 begyndte en økonomisk vejrforandring. Efter krigen kunne alle varer sælges overalt i verden. Sælgernes position var stærk, købernes svag. Nu er de mest påtrængende behov tilfredsstillet, lagrene er atter fyldt, fabrikerne går for fuldt drøn, og afsætningsvanskelighederne begynder at gøre sig gældende. Der er ikke kommet en voldsom krise som efter den første verdenskrig med børspanik, bankkrak, købestrejke og voldsom arbejdsløshed, men konjunkturaftæmpningen er dog synlig for alle. Inflationen er blevet afløst af en »recession«, som det nyeste fra Amerika hentede kunstord hedder. Disse fænomener mærkes også herhjemme. Selv om arbejdsløshedsprocenten fortsat er lav, har antallet af arbejdsløse i de senere måneder dog været væsentlig større, end den var i fjor på samme tid. Den kamp, 2. runde gælder, er at sikre en høj og stabil økonomisk aktivitet med fortsat god beskæftigelse. Kan denne opgave løses, og med hvilke midler skal løsningen finde sted?

Samfundet må standse arbejdsløsheden.

I trediveerne betragtedes arbejdsløsheden som noget i retning af en naturkatastrofe. Dens virkninger kunne mildnes gennem understøttelser, og man kunne lappe lidt på forholdene ved at sætte nødhjælpsarbejder i gang. Nu står man bedre rustet. Den indstilling, at kan der skaffes penge og materialer til at producere til krigen, må aktiviteten også kunne holdes oppe under freden, har banet sig vej i vide kredse. Praktisk talt alle sagkyndige er nu enige om, at det offentlige gennem en smidig tilpasning af udgifter og indtægter kan påvirke den økonomiske aktivitet i ønskelig retning. Der kræves nu om dage, at regering og rigsdag i egentligste forstand fører pengepolitik. Skal beskæftigelsen holdes stabil og levedøden høj, må staten sørge for billige penge. Det er nødvendigt, at forholdene indrettes således, at alle gode kræfter fortsat kan samles om at forny og udbygge vort produktionsapparat. Dette kræver på den ene side, at renten holdes lav, således at erhvervslivet opmuntres til produktionsudvidelser og produktionsfornyelser. På den anden side kræver det, at man fortsat holder igen over for udvidelser af forbruget ved, at der sikres et vist overskud på statsregnskabet. Det er det offentlige, der må påvirke tempoet inden

for forbrug og investering i den rigtige retning. Spørgsmålet er så, om der er tilstrækkelig initiativ og fremgangsvilje i det danske erhvervsliv til at gribe de chancer, der her byder sig. Det var ikke helt med urette, at formanden for De samvirkende Fagforbund, Eiler Jensen, ved en lejlighed udtalte, at man savnede det store sus i den danske industri. I pjecen redegøres for, hvad der har bevirket tilbageholdenheden, og hvad der fra dansk side kan gøres for, at begivenhederne kommer i skred.

Marshall-pengene skal i omløb.

På et enkelt område har regeringen allerede spillet ud. Udspillet gælder den rette anvendelse af de midler, der indestår på den såkaldte Marshall-konto i nationalbanken. Danske importører, der køber Marshall-varer, må betale for dem på samme måde, som de må betale for enhver anden import, de foretager. Dette gælder til trods for, at en stor del af Marshall-hjælpen er en gave til det danske samfund. De penge, der betales med, hentes som regel fra banker og sparekasser, og derved strammes pengemarkedet. Strammes imidlertid markedet for stærkt, kan man risikere, at det ikke kan betale sig at foretage den investering, der er en nødvendighed for landet. Det er derfor, regeringen har stillet forslag om, at der skal oprettes en særlig genopbygningsfond, der mod billig rente skal låne penge ud til fornyelser i erhvervslivet. I Paldams pjece gøres omhyggeligt rede for de problemer, der knytter sig til dette forslag. Paldam mener, at forslaget til en genopbygningsfond vil blive fremsat igen i rigsdagens efterårssamling, og han rejser spørgsmålet, om man ikke må antage, at de behov, der gør sig gældende for udvikling og modernisering af erhvervslivet, til den tid vil vise sig at være så stærke, at de beløb, der stilles til rådighed for genopbygningsfonden, må sættes væsentlig i vejret.

Prisen, der må betales.

Hvilken betydning har nu disse tørre økonomiske teorier for spørgsmålet om arbejdsløshedens bekæmpelse? Hvis ikke investeringsvirksomheden holdes høj, kan alle ledige hænder ikke finde beskæftigelse, og hvis vi i Danmark ikke teknisk holder os på niveau med udlandet og endda helst kommer en hestelængde forud, kan vi ikke bevare og forbedre befolkningens levestandard. Imidlertid er det jo kun i eventyrerne, at man får prinsessen og det halve kongerige foræret uden modydelse; i det virkelige liv har alting sin pris. For et lille land som Danmark, der på så mange områder er afhængig af udlandet, kan den pris, der må betales, endda være ikke så helt ringe. De vanskeligheder, den nye økonomiske politik kommer ud for, vil særlig vise sig ved pres på vor betalingsbalance over for udlandet. I pjecen gennemgås omhyggeligt de resultater, som den såkaldte afviklingskommission er kommet til med hensyn til de midler, der må anvendes over for vor udenrigsomsætning, når en høj og stabil økonomisk aktivitet skal opretholdes.

Skal Danmark ændre valutakurserne? Skal vi bygge høje toldmure om landet? Skal vi indføre eksportpræmier, eller kan vi få nye udenlandske lån? I pjecen gennemgås nøgternt og sagligt de fordele og ulemper, der knytter sig til disse forskellige midler, og forfatterens konklusion er den, at selv om den direkte importregulering, som vi i øjeblikket praktiserer gennem valutacentralen, har sine iøjnespringende ulemper, så består der ikke i øjeblikket muligheder for at afvikle den bestående importregulering. Derimod må der arbejdes for i videst mulig omfang at indskrænke det uappetitlige privilegiesystem, der er valutacentralens ubehageligste følgesvend.

Der kan ventes hidsig debat.

Det er næppe noget tilfælde, at Paldams pjece kommer netop nu. I rigsdagens efterårssamling står man for at skulle behandle en række af de vigtigste spørgsmål med hensyn til vor fremtidige økonomiske udvikling. Debatten om pengepolitik, importregulering og beskæftigelse vil her sikkert komme til at indtage en central plads. Oppositionens holdning, bl. a. til genopbygningsfonden, synes at vise, at medens alle er enige om, at fuld beskæftigelse skal opretholdes — onde tunger vil måske hævde, fordi ingen tør sige andet — så kan det vise sig, at villigheden er mindre, når der skal skrides fra ord til handling. Den, der møder til denne debat rustet med de oplysninger, der findes i pjecen, møder ikke uforberedt.

Er DSB's driftsform forkert?

Generaldirektør E. Terkelsen har anmodet om optagelse af følgende:

I Lokomotiv Tidende nr. 9 har hr. lokomotivfører A. J. Jørgensen i en artikel »Er DSB's driftsform forkert?« bl. a. fremført to bemærkninger om køreplansforhold. Han beklager, at et tog fra Sønderborg til Tinglev — en strækning på 41 km — har en køretid på 1 time 31 minutter, altså kun en gennemsnitsfart af 26 km i timen. Dette er både rigtigt og naturligvis i og for sig beklageligt, men forholdet er det, at det pågældende tog 414 er et tog med post og ilgods, mange faste vogne og evtl. kødvogne til København, altså med meget arbejde undervejs. Det bør derfor ikke fremhæves som eksempel på strækningens toggang, hvor 5 andre personførende, overalt standsende tog har køretider på henholdsvis 60, 71, 75, 75 og 81 min. Der vil utvivlsomt over praktisk taget alle de strækninger, hvor man ikke har kunnet helt skille person- og godsbefordringen, kunne findes eksempler på tog, der som følge af deres dobbeltopgave er nødt til at have en længere befordringstid end den, personbefordringen alene kræver, men det synes dog rigtigst i hvert fald i jernbanepressen at betragte køreplanen for en strækning som en helhed.

Lokomotivføreren beklager derhos, at DSB's overtagelse af de Sydfynske Jernbaner har ført til, at alsbeboerne og sydsønderjyder ad vejen over

Sydfyn har fået ringere forbindelse til København, end de før havde. Forholdet er det, at i retningen fra København er befordringstiden praktisk taget uforandret for de to forbindelser. I retningen til København er forbindelsen fra Sønderborg til lyntoget og Vestjylland uforandret. For forbindelsen til tog 60 er tiden fra Tønder og Tinglev som sidste vinter og med tog 60 34 min. tidligere ankomst til København, altså en fremskyndelse. For Sønderborg er derimod afgang 45 min. tidligere, altså en mindre forringelse, men taget under eet må denne forbindelse altså nærmest karakteriseres som uforandret. Derimod er forbindelsen til lyntog »Vesterhavet« noget ringere, idet forbindelsen fra Tønder har måttet tidligere lægges under hensyn til tilslutningen i Tinglev til tog 949 og dermed til alle sider i Jylland med de vigtigste hurtigtoget. Forbindelsen fra Tinglev er bunden af forbindelsen med tog 918 fra nord, og endelig har forbindelsen fra Sønderborg måttet tidligere lægges ca. 1 time, fordi tiderne ikke kunne holde under de private baners tid, hvorhos der også af hensyn til tilslutning i Ringe måtte skaffes tidligere afgang fra Faaborg, bl. a. for i Odense at skaffe forbindelse til vestgående aftenlyntog. Køreplanen er i dette som i mangfoldige tilfælde et fletværk, hvor hensynene til de forskellige sider og forbindelser må afvejes, og det vil give et ganske skævt indtryk af et køreplansskiftes gevinst og tab, hvis man i givet tilfælde trækker en ganske enkelt forbindelse ud og udelukkende hæfter sig ved denne uden at se på, om der samtidig i andre forbindelser er opnået forbedringer.

Jeg beder Dansk Lokomotiv Tidende optage dette ikke alene som en efter min opfattelse ønskelig bemærkning til de to anførte forhold, men for at henstille til jernbanemænd at betragte køreplansspørgsmål i sammenhæng, også når de enten vil ønske at kritisere et forhold eller møder sådan kritik fra anden side.

Med højagtelse

E. Terkelsen.

Bogen om dansk tillidsmandsret.

Næstformanden i De samvirkende Fagforbund, Einar Nielsen, anmelder bogen »Dansk tillidsmandsret« af professor Knud Illum, udgivet af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund.

Om tillidsmandsspørgsmålet i fagretslig fortolkning udkom der i 1945 to små afhandlinger, nemlig Eiler Jensen's artikel i bogen »Tillidsmandskundskab« og en artikel af underdirektør i Dansk Arbejdsgiverforening Allan Riise, i »Ugeskrift for Retsvæsen«. Begge disse arbejder gav interessante bidrag til spørgsmålets belysning, men åbenbarede tillige, at det ville være ønskeligt, om der med tiden blev udarbejdet en mere bredt anlagt og mere detaljeret afhandling.

Dette ønske er nu indfriet med Dansk Smede- og Maskinarbejderforbunds udgivelse af bogen »Dansk Tillidsmandsret«, og det er et heldigt valg,

at forbundet har formået professor Knud Illum til at skrive bogen. Det er nemlig rigtigt, når forbundsformand Hans Rasmussen i forordet udtaler, at man fra Den faste Voldgiftsrets arbejde ved, at professor Knud Illum's vurdering af fagretslige spørgsmål har en betydelig vægt på grund af hans intime kendskab til dansk arbejdsret. I sin bog »Den kollektive arbejdsret«, der udkom i 1939, viste Illum, at han, der aldrig selv i praksis havde været beskæftiget med arbejdslivets daglige problemer, var i stand til at indsamle det fornødne materiale og bearbejde det grundigt og anskueligt til nytte for arbejdsmarkedets parter.

Samme evner er lagt for dagen ved udarbejdelsen af den nu foreliggende bog om »Dansk Tillidsmandsret«, og det vil sikkert vise sig, at den vil være af betydning for alle fags organisationsfolk, ikke blot fordi den giver en historisk redegørelse for tillidsmandsinstitutionens opståelse i smedefaget, men måske mere fordi der med denne bog for første gang foreligger faglige voldgiftskendelser fra vidt forskellige fag til belysning af tillidsmandens stilling. Disse kendelser er i sig selv en interessant og fængslende læsning, et indblik i livet på arbejdspladserne og de stridigheder, der gennem skiftende konjunkturer har gjort sig gældende.

I det tidligere omtalte forord gøres der den bemærkning om disse kendelser, at de enkelte afgørelser ikke er præjudicerende for nye spørgsmåls opståen, men at det alligevel er givet, at de danner en vis vejledning for disses behandling og afslutning. Dette forbehold overfor faglige voldgiftskendelser er almindelig fra såvel arbejdsgiver- som fra arbejderside. Når det gælder tillidsmandsinstitutionen, bør det dog ikke overses, at reglerne herom i langt stærkere grad end tilfældet er med andre overenskomstsmæssige aftaler, forudsætter uoverensstemmelsers afgørelse ved faglig voldgift, og at det med den udbredelse, tillidsmandssystemet har fået og den ensartethed, der efterhånden er opnået vedrørende bestemmelserne om vilkårene for afskedigelse, er noget tvivlsomt, om man på arbejderside er tjent med, at vidt forskellige opmænd, uafhængig af hinanden fortolker så afgjort centrale spørgsmål. Der er grund til denne bemærkning, fordi professor Knud Illum påpeger eksempler på modstridende kendelser og endog i flere tilfælde, således siderne 47 — 152 — 164 — 170 — 176 og 184 tager forbehold overfor de trufne afgørelser, forbehold, der naturligvis står for professor Illum's egen regning, og som ikke ændrer de afsagte kendelser, men som sandsynligvis vil være af betydning ved kommende sagers behandling.

Der er især to af de i bogen behandlede spørgsmål, som det vil være berettiget i en kort omtale som nærværende at henlede opmærksomheden på, nemlig spørgsmålene om tillidsmandssagers indbringelse for Den faste Voldgiftsret og tillidsmands genantagelse, efter at afskedigelse er sket som følge af arbejdsmangel.

Det første af disse spørgsmål sigter til den situation, der opstår, når en tillidsmand afskediges

uden varsel. En afskedigelse under denne form behandles i og for sig på samme måde som en varslet afskedigelse, idet spørgsmålet om berettigelsen afgøres ved faglig voldgift, hvor der i sidste tilfælde almindeligvis kun bliver tale om ydelse af en erstatning, der svarer til fortjenesten for det tidsrum, varslet andrager, medens der ikke ved den faglige voldgift kan kræves bod for den tilsidesættelse af den kollektive interesse, der er fremkommen ved ikke-overholdelsen af reglerne om behandling af tillidsmandssager. Spørgsmålet var aktuelt ved Den faste Voldgiftsret i 1942 i en typografsag, hvor det forud ved faglig voldgift var afgjort, at afskedigelsen var uberettiget. Illum omtaler denne sag på side 209 og gengiver rettens udtalelse, hvoraf det fremgår, at det er rettens opfattelse, at spørgsmålet om en tillidsmands afskedigelse er særlig egnet til afgørelse ved faglig voldgift, og at retten anser en udstykning uheldig, men dog efter omstændighederne traf afgørelse i den foreliggende sag. Illum's kommentar går ud på, at en udstykning af sagen er imidlertid uundgåelig, hvis vedkommende arbejderorganisation ud over erstatning til tillidsmanden kræver pålagt bod for den ved afskedigelsen krænkede kollektive interesse, og han føjer til, at her er Den faste Voldgiftsret alm. kompetent.

Selv om man ikke heraf er berettiget til at slutte, at også Den faste Voldgiftsret deler denne opfattelse, er spørgsmålet dog så vigtigt, at der er grund til at være opmærksom på Illum's betragtning.

Det andet spørgsmål, tillidsmandens genantagelse efter hjemsendelse eller arbejdsstandsning som følge af arbejdsmangel, gives en meget grundig behandling i bogen side 176—195. Det vil føre for vidt at komme ind på at referere alle de sager, Illum har kendskab til, men at de fremdragne tilfælde giver grund til betæneligheder, fremgår af Illum's bemærkninger side 191, hvor han siger: »Sammenfattende kan man sige, at tillidsmandsstillingen er beklagelig svag i tilfælde, hvor tillidsmanden afskediges på grund af arbejdsmangel, omend ikke i fuldt så svag, som man efter de afslagne kendelser kunne formode«.

Det er en kendt sag, at en række faglige organisationer under overenskomstforhandlingerne har søgt at udbedre deres tillidsmandsordninger netop på dette punkt, og efter det materiale, der ligger i Illum's bog, er det givet, at der må foretages ændringer i reglerne, hvis man vil søge mere betryggende forhold. Bogens materiale om dette spørgsmål er værdifuldt og vil ikke kunne undgå at få betydning.

Som sagt et par gange, er det umuligt i en kort gennemgang at give et fuldgyldigt udtryk for bogens indhold. Det er så absolut en værdifuld håndbog, der her foreligger. Den kan bruges af tillidsmænd i alle fag og bør finde anvendelse i studiekredse. Det er en bog, som man har grund til at takke smedeforbundet for.

»Dansk Tillidsmandsret«, der er på 224 sider, er trykt på dobbelt glittet prima dansk trykpapier,

indbundet i stift hel shirtingsbind med blindramme og titel i guld.

Bogen leveres i kasette med påklæbet etiket til fremstillingsprisen kr. 7,50, men kun ved bestilling gennem Arbejdernes Oplysningsforbund, Nørre Farimagsgade 11, København K., og Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, Vester Søgade 4, 2., København V.

Den gensidige Uheldsforsikringsforening for De danske Statsbaners Personale.

Repræsentantskabsmøde

afholdtes tirsdag den 28. juni 1949 kl. 17,00 i selskabslokalerne, Rømersgade 24, 1., København. Til stede var følgende repræsentanter:

For Jernbaneforeningen: Billetkasserer P. From Hansen, overtrafikassistent C. A. A. Larsen, trafikinspektør J. Okkels, trafikkontrolør Carl Andersen, pens. trafikkontrolør A. Heede, overtrafikassistent M. S. Lynge, trafikkontrolør F. Remfeldt.

For Dansk Jernbaneforbund: Forretningsfører P. Madsen, sekretær J. K. F. Jensen, overportørerne Meldgaard Kristensen og N. Kolding, pakmester C. M. Albrechtsen, remisearbejder J. C. Kristensen, signalformand M. C. Jensen.

For Værksteds- og Remisearbejdernes Fællesorganisation: Maskinarbejderne Hj. Jensen, O. D. Johansen og P. Jørgensen, Aarhus.

For Dansk Lokomotivmands Forening: Lokomotivførerne E. Greve Petersen, S. Suneson og V. Bundgaard.

Endvidere var af foreningens æresmedlemmer mødt følgende: Fhv. togfører P. D. Pedersen, snedker Laur. Hansen, fhv. regnskabsfører Chr. Schmidt, medens trafikinspektør Rønnfeldt og lokomotivfører Soph. Jensen havde meldt forfald på grund af bortrejse, men begge havde sendt hilsner til mødet. Fhv. borgmester O. Andersen havde meldt forfald på grund af sygdom.

Som medlemmer af skadeudvalget var mødt banearbejder N. C. Madsen og togfører N. J. Olsen.

Som medlemmer af styrelsen var til stede forretningsfører Ch. Petersen og fhv. godsekspeditor C. A. Gustavsen.

Den ene af foreningens revisorer, nemlig C. F. W. Poulsen, havde meldt forfald på grund af bortrejse, men sendt hilsen til mødet.

Efter indbydelse var til stede som repræsentant for Statsbanepersonalets private Hjælpekasse stationsmester P. H. Pedersen og som repræsentant for Forsikringsforeningen sekretær Chr. Vejre.

Repræsentantskabets formand, maskinarbejder Hj. Jensen, åbnede mødet. Bød alle tilstedeværende velkommen og konstaterede, at mødet var lovligt indvarslet samt takkede de gæster og æredsmedlemmer, der havde efterkommet foreningens indbydelse til at overvære mødet.

Til protokolfører valgtes P. From Hansen.

Dagsorden:

1. Protokollen.
2. Beretning og regnskab.
3. Valg i henhold til vedtægterne.
4. Fastsættelse af lønninger.
5. Eventuelt.

ad dagsordenens punkt 1 — protokollen.

Protokollen fra forrige møde godkendtes uden diskussion.

ad dagsordenens punkt 2 — beretning og regnskab.

Forretningsfører Ch. Petersen henviser til den trykte beretning, hvoraf det fremgår, at antallet af anmeldte skader i det forløbne år har været lidt større end i det foregående, idet skadeprocenten har udgjort 6,88 mod i fjor kun 6,79 pct.

Der er ialt afreguleret 511 skadetilfælde; deraf er 458 endelig afgjort ved udbetaling af dagpenge. 27 tilfælde medførte invaliditetserstatning og 4 tilfælde dødsersatning. I 6 tilfælde måtte erstatningskrav afvises, og i 16 tilfælde frafaldtes erstatningskrav. Ved årets udgang henstod 97 skadetilfælde som uafgjorte; deraf er 6 krigsskader, der afventer afgørelse af Direktoratet for Ulykkesforsikringen.

Med hensyn til de enkelte sager henvises til den skriftlige omtale af disse. Skadeudvalget, som har haft skadesagerne til gennemsyn, har erklæret intet at have at bemærke til trufne afgørelser. Voldgiftsretten har ikke været i funktion i årets løb.

Forsikringsmæssigt set er året forløbet fuldt tilfredsstillende.

Vi kan heldigvis fremdeles glæde os ved god fremgang. Medlemstallet er ved årets udgang 7430, hvilket er en fremgang på 347 medlemmer.

Med hensyn til regnskabet skal jeg blot anføre, at det reelle overskud udgør 10.179 kr., som er overført til skadereservefonden med 8.000 kr. og til reservefonden med 2.179 kr.

Iøvrigt henviser jeg til det trykte regnskab og til de statistiske oplysninger, som ledsager regnskabet.

Det er sidste gang, jeg har den ære at aflægge beretning om foreningens virksomhed, idet jeg har meddelt repræsentantskabets formand, at jeg ønsker at fra træde hvervet som foreningens forretningsfører fra dette mødes afholdelse.

Jeg vil gerne til slut bringe repræsentantskabet min tak for den tillid, der har været vist mig gennem årene, der svandt. Jeg har været glad for arbejdet og for det gode samarbejde med repræsentantskabet og styrelsen. Det er ikke fordi jeg er træt eller ked af arbejdet, men min alder gør det naturligt, at jeg træder tilbage. Jeg ønsker foreningen alt muligt held og lykke i fremtiden, navnlig at den stadig må kunne glæde sig ved fortsat tilgang af nye medlemmer — og fortsat trivsel.

Ja, hermed indlader jeg beretningen for repræsentantskabet og tilføjer, at styrelsen selvfølgelig står til disposition med yderligere oplysninger, dersom sådanne ønskes.

Repræsentantskabets formand, Hj. Jensen: Takker forretningsføreren for den aflagte beretning. Beretningen og regnskabet indankes herefter til diskussion.

Da ingen ønskede ordet, blev beretningen og regnskabet herefter enstemmigt godkendt.

ad dagsordenens punkt 3 — valg i henhold til vedtægterne.

Valg af forretningsfører: Sekretær J. K. F. Jensen valgt enstemmigt.

Repræsentantskabets formand, Hj. Jensen, udtalte på styrelsens og foreningens vegne en hjertelig tak til den afgåede forretningsfører.

Foreslog på styrelsens vegne, at Ch. Petersen blev udnævnt til æresmedlem. Repræsentantskabsmødet sluttede sig forslaget med akklamation.

Ch. Petersen takkede for den mod ham udviste venlighed og udtalte de bedste ønsker for foreningen og dens fremtid.

Herefter blev der foretaget følgende valg:

Styrelsen: Forretningsfører: J. K. F. Jensen; sekretær: Fhv. godsekspeditor C. A. Gustavsen; 3. medl.: Maskinarbejder Hj. Jensen.

Udover styrelsen valgtes: Kasserer: Billetkasserer P. From Hansen; Stedfortræder: Lokomotivfører E. Greve Petersen.

Formand for repræsentantskabet: Overtrafikassistent M. S. Lyngesen.

Næstformand for repræsentantskabet: Overportør Meldgaard Kristensen.

Revisor: Fhv. trafikkontrolør A. Heede.

Revisorsuppleant: Trafikkontrolør F. Remfeldt.

Skadeudvalg: Pens. banearbejder N. C. Madsen og togfører N. J. Olsen.

Suppleant til skadeudvalget: Lokomotivfører Sv. Suneson (for begge).

Formand for voldgiftsretten: Overkirurg, dr. Hans Wulff.

Medlemmer af voldgiftsretten: Trafikinspektør J. Okkels og sekretær Chr. Vejre.

Suppleanter: Trafikkontrolør Carl Andersen (for trafikinspektør J. Okkels), overportør Meldgaard Kristensen (for sekretær Chr. Vejre).

ad dagsordenens punkt 4 — fastsættelse af lønninger.

Forretningsfører Ch. Petersen. Styrelsen foreslår de nugældende lønninger med den automat, der har været gældende i de senere år, bibeholdt. Styrelsen stiller også forslag om, at de nuværende diæter forbliver uforandrede.

Efter nogen diskussion blev styrelsens forslag vedtaget.

ad dagsordenens punkt 5 — eventuelt.

Forretningsfører Ch. Petersen takkede for den tillid, der var vist ham gennem den lange årrække, han havde været forretningsfører for Uheldsforsikringsforeningen. De senere år viser en god fremgang for foreningen, hvis medlemstal i løbet af 10 år er steget med ca. 3000 nye medlemmer. Håber, at statsbanernes tjenestemænd mere og mere må få øjnene op for de goder, denne forening yder dem for en ringe præmie. Takkede for den venlighed og ære, der var vist ham på mødet i dag.

Den nyvalgte forretningsfører, J. K. F. Jensen, takkede for den tillid, der var vist ham ved valget til forretningsfører, og skulle gøre sit yderste for at vise sig tilliden værdig.

Mødet sluttede kl. 18 $\frac{1}{2}$.

Driftsregnskab for regnskabsåret 1. dec. 1947—
30. nov. 1948.

INDTÆGT:	Kr. Ø.
1. Skadereserve fra forrige år	27 000. 00
2. Indbetalt præmie	91 435. 06
3. Renter	5 935. 30
	124 370. 36
UDGIFT:	Kr. Ø.
1. Erstatninger	55 769. 50
2. Krigsskadeerstatninger	1 250. 00
3. Lægehonorarer m.m.	1 168. 00

»Lanternen«

afholder skovtur tirsdag den 13. september til — ????

Ja, der er noget at gætte på.

Mødested og tid:

Udenfor vestre fængsel kl. 15 præcis.

Madpakken medbringes.

Prisen er 5.00 kr. pr. deltager.

Herrerne bedes medbringe cyklespænder.

OBS! Damerne bedes medbringe et tyndt stk. sejl-garn, 60 cm langt.

Lanternen sørger for rejsehjemmel.

Indtegningen er bindende og slutter mandag den 29. august kl. 13.

Samtidig gøres medlemmerne opmærksom på, at Lanternens lotterisedler er forandret til 1/4 sedler og har numrene 148 851, 149 256.

Bestyrelsen.

Rettelser til adressefortegnelsen.

Lokomotivførererafdelingerne.

Gedser: Formandens adresse rettes til: Langgade 8.

Viborg: Formandens adresse rettes til: Blichersvej 26.

Kh. Gb.: Formandens navn og adresse er: S. A. K. Sørensen, Bryggerivej 4, 4., Valby. Tlf. Valby 954. Sommeradresse: Strøbyvej 16, Valby.

Lokomotivførerunderafdelingerne:

Holstebro: Repræsentantens navn og adresse er: B. Berg, Vestergade 46 A, Struer.

Hillerød: Repræsentantens adresse rettes til: Katri-nedalsvej 43, Vanløse.

Lokomotivfyrbøderafdelingerne:

Aalborg: Kassererens adresse rettes til: Ryesgade 42, 2.

Herning: Formandens navn og adresse rettes til: J. V. Søndergaard, »Birkely«, Remisevej.

Kh. Gb.: Formandens adresse rettes til: Forchham-mersvej 7, Kbhvn. V.

Fredericia: Kassererens adresse rettes til: Glentevej 21, 3.

Medlemslisten.

Optaget som ekstraordinære medlemmer fra 1-8-49.

pens. lokomotivførere:

O. P. Flensborg, Ryesgade 34, Aalborg.

N. M. Hansen, P. Gydesvej 43, Esbjerg.

O. Jensen, Vingaardsgade 7, 1., Aalborg.

J. K. Nielsen, Abel Cathrines Gade 16, 1. th., Kø-benhavn V.

P. S. Stolzner, Natalie Zahlesvej 5, 4. th., Køben-havn SV.

Notitser.

Svenske jernbaner bygger smalsporede lokomotiver.

Svenske Statsbaner vil i år få 9 lokomotiver for smal-sporede baner. 5 af dem bygges for sporvidden 1,067 m og de øvrige for 0,891 m. Disse lokomotiver vil blive helt moderne udstyret med elektrisk belysning både i front- og baglanternen samt i førerhuset. Der indrettes 2 madskabe for lokomotivpersonalet, 1 køle-skab og 1 varmeskab, som indbygges i tenderen. Lokomotiverne får stor drivhjulsdiameter og er beregnet til at løbe med en hastighed af 60 km i timen.

Finsk røntgentog.

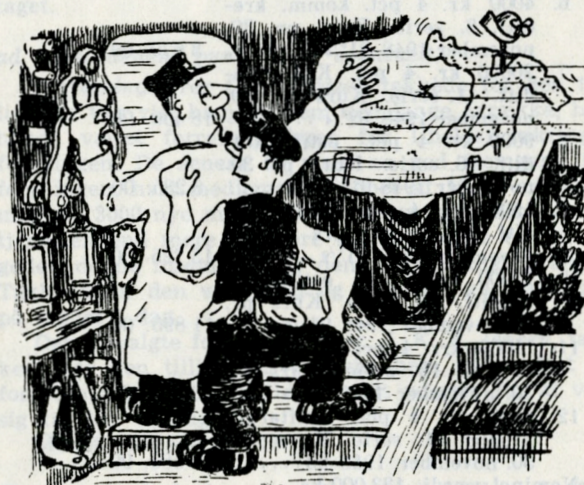
Ved finske statsbaner har man fået røntgentog, det første af sin slags. Denne vogn er fin og ren og har et forrum og en ventesal i miniature. Herfra kommer man ind i røntgenrummet, som har bl. a. fotografi-apparat for skærbilledfotografering, apparater for lægerne, i den tredie afdeling er det tekniske arrange-ment samt opholdsrummene for betjeningen. Der er ekstra fjedre i vognen for at forhindre rystelser og skader af apparaterne. Finske jernbaner har ialt et personaleantal på 40 000 i sin tjeneste, og det er me-ningen, at denne vogn skal køre i 2 ture og behandle halvdelen af personalet hver gang.

Byttelejlighed.

Esbjerg—København.

Stor 2 vær. lejlighed i Esbjerg (kamin — hånd-vask og badeværelse i kælderen) ønskes byttet med en tilsvarende lejlighed i København. (Helst Frederiks-berg eller Vanløse.)

R. Schlosser, Exnersgade 67, Esbjerg.

Tror du ikke, Jensen, - at du snart skulle se at få dig et par briller?

REDAKTION:

E. Greve Petersen (ansvarhavende), S. Suneson.
Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hellerup 7269.

ANNONCE-EKSPEDITION:

Hellerupvej 44, Hellerup.
Telefon Hellerup 7269. — Kontortid Kl. 10—16.
Postkonto 20 541.